
Vestitorul numelui lui Iehova

1 Aprilie 1932

Numărul 7

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Berna

1 Aprilie 1932

No. 7

Proba hotărîtoare

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” — Matei 22:37.

IEHOVA învață pe creaturile sale inteligente, că ele trebuie să-l iubească, dacă doresc să trăiască. El este legiuitorul și dătătorul de viață. El dă viață acelor, cari de bunăvoie ascultă de poruncile sale. Când Dumnezeu a ales pe Izrael, ca pe poporul și națiunea sa, porunca cea mai mare pentru acel popor a fost după cum urmează: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe cari ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâni, și să-ți fie ca niște fruntari între ochi. Să le scrii pe usciorii casei tale și pe porțile tale.” — 5 Moise 6:5-9.

² Iehova în mod deosebit accentuiază importanța cea mai adâncă a porunci acesteia. Și Isus cu totul deosebit a pus înainte porunca aceasta, când a zis: „Fă așa și vei avea viață vecinică.” — Luca 10:28.

³ Legea lui Dumnezeu așa nu se schimbă după cum nu se schimbă nici Domnul însuși, și aceasta se aplică la toate creaturile sale inteligente, cari vor primi viață. (Maleahi 3:6) Legea dată mai întâi Evreilor, cu aceeași putere se aplică la aceia, cari sunt în legământ cu Iehova, ca să facă voia lui. Stă scris cu putere autoritară în Scriptură, că a fost scrisă pentru folosul creștinilor, cari vor petrece pe pământ la sfârșitul lumii; așa dar aceasta înseamnă, că pe timpul acela, trebuie să se dea creștinilor o pricepere mai bună a însemnătății legii lui Dumnezeu. — Romani 15:4; 1 Corinteni 10:11.

⁴ Acelora, cari sunt în legământul pentru împărăție, acum li se face cu totul lămurit, pentru ce s'a dat porunca aceea, care este cea mai înaltă. Lucifer căruia odinioară i s'a dat o poziție înaltă și importantă, a dovedit lipsă de iubire față de Iehova Dumnezeu. Egoismul lui Lucifer a condus la răscoala lui. Apoi a provocat pe Iehova Dumnezeu, ca să aducă oameni pe pământ, cari în probe să nu îngăduie influenței Diavolului, și să nu blasteme pe Iehova Dumnezeu. Această disprețuire îndărătnică a adus la iveală întrebarea cea mare de discuție. Numai iubirea desăvârșită a oamenilor față de Dumnezeu Creatorul lor, ar fi putut servi dovada potrivită, ori să decidă în-

trebarea aceasta de discuție în favorul lui Iehova. Dacă un om iubește mai mult ceva sau pe vre'o creatură, decât pe Dumnezeu, atunci aceasta ar însemna că Diavolul, atâta pe cât este vorba de acest om, în acea întrebare de discuție a biruit. Aceasta dovedește, că porunca sa Iehova n'a dat-o pentru binele său propriu, ci pentru binele creaturilor sale. Dumnezeu este deplin în sine, și nu ar fi de lipsă din partea lui, ca să lucreze în așa fel spre binele lui. Dumnezeu va justifica cuvântul și numele său, și fiecare om care rămâne devotat cu credincioșie față de Dumnezeu, și în modul acesta își păstrează neprihănirea față de Dumnezeu, în măsura aceasta va avea parte la justificarea numelui lui Iehova. Un om, care apucă calea aceasta, va trăi; el nu va muri. Pentru aceasta ținerea porunci este de cea mai mare însemnătate pentru oameni. O neglijență de a ține porunca, înseamnă, că omul pierde totul. După ce însă întrebarea aceasta din discuție a fost adusă înainte clar și lămurit, Dumnezeu pune puteri în mișcare, cari la timpul hotărît vor rezolva întrebarea indeajuns și pentru totdeauna în modul cel mai drept.

⁵ Deoarece întrebarea de discuție ridicată privește pe oameni, trebuie ca proba (examenul) să se aplice asupra oamenilor, ca să rezolve întrebarea aceasta. Cu alte cuvinte, întrebarea a fost și este: Fi va omul dus în rătăcire prin influența lui Satan, ori va rămânea credincios lui Dumnezeu? Pentru aceasta proba hotărîtoare este iubirea față de Dumnezeu, și numai aceia vor trăi sub probă, cari se vor dovedi credincioși față de Iehova Dumnezeu.

⁶ Este deci sigur, că proba numai pentru aceea se aplică, ca să se dovedească, dacă un om într'adevăr iubește pe Dumnezeu sau nu. „Iehova, Dumnezeul vostru vă pune la încercare, ca să știți dacă iubiți pe Iehova, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.” (5 Moise 13:3) Patruzeci de ani a lăsat Dumnezeu pe Evrei să rătăcească în pustiu, pentru că, precum a zis „ca să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimei, și să vadă, dacă ai să păzești sau nu poruncile lui.” (5 Moise 8:2) Aproape întreg poporul a căzut în proba la care a fost supus. Dumnezeu a așezat după aceea în Ierusalim pe poporul său, și numai o rămășiță mică a acestui popor a rămas credincioasă față de el. Ceea ce a cauzat căderea lor, a fost lipsa de iubire față

de Dumnezeu. (Evrei 4:3) O rămășiță a popoului aceluia a rămas credincioasă și devotată față de Dumnezeu și a fost recunoscută ca aprobată de el. (Evrei 11:27-39) Astfel regula dumnezeiască a iubiri pentru Dumnezeu este stabilită ca competentă.

⁷ Iehova a făcut cunoscut, că va aduce în existență o sămânță regală, și că la timpul hotărît sămânța aceasta va nimici pe Satan și organizația sa, și că prin aceasta Iehova și-a justifica pe deplin numele și cuvântul său. Toți cari trebuie să facă parte din sămânța aceasta promisă, trebuie să țină legea cea mare și cea mai înaltă, și pentru aceasta vor fi supuși probei hotărîtoare. Sub proba aceea hotărîtoare, fiecare, care face parte din sămânța promisiunii, trebuie să-și dovedească iubirea față de Dumnezeu. Iubire față de Dumnezeu înseamnă predare neegoistă față de Cel prea Înalt. Este exclus, ca să se facă oareșcari concesiuni față de dușman. Cei aprobați ca încercați totdeauna și în toate timpurile trebuie să fie pentru Iehova Dumnezeu. Pornirea pentru o astfel de purtare de devotament nestrămutat față de Dumnezeu, nu poate să fie dorința sau speranța unui câștig personal sau câștigare de putere și autoritate, ci trebuie să fie mînat cu totul de dorința neegoistă de a asculta de Iehova, a-i fi plăcut și a-l servi. Prin aceasta arată creatura, ca ce-i ascunde inima, care este îndemnul la fapte. (5 Moise 8:2) Minteia ei trebuie s'o îndrepte către Iehova și cauza lui dreaptă. Cugetul său trebuie să fie curat, și pornirea inchipuită prin inimă asemenea trebuie să fie curată. În acest fel trebuie omul să dovedească, că iubirea lui față de Dumnezeu este cea mai tare, că el iubește pe Iehova cu toată inima sa, cu tot sufletul său și cu toată mintea sa.

⁸ Legămîntul omului desăvârșit Isus, pentru a face voia lui Iehova, înseamnă începutul alegerii casei regale sau a seminției promisiunii. Satan trebuia să cunoască lucrul acesta, și pentru aceasta a pus pe Isus pe probă în modul cel mai perfid și mai aspru. Iehova nu a împiedecat proba, și astfel întrebarea cea mare a fost rezolvată în favorul său, Satan a încercat pe Isus prin lingușire, amăgire, înșelăciune și promisiuni de răsplată mare. În fiecare probă Isus a rămas credincios și devotat lui Dumnezeu, deoarece a iubit pe Iehova. Legea lui Dumnezeu a fost scrisă pe inima sa, și s'a bucurat că poate să facă voia Părintelui său. (Matei 4:3-10; Psalm 40:8) Isus în mod lămurit a dat de înțeles, că Satan era acela, care l-a persecutat până la moarte, și că Dumnezeu a permis aceasta, ca întrebarea să se decidă după dreptate. Pentru aceasta a zis: „Stăpînitorul lumi acesteia n'are nimic în mine; dar vine, ca lumea să cunoască că eu iubesc pe Tatăl, și că fac așa cum mi-a poruncit Tatăl.” (Ioan 14:30,31) Din pricina iubirii sale față de Iehova, Isus de repetateori a zis, că a venit să facă nu voia sa, ci voia Tatălui său, care l'a trimis. Isus nu a îngăduit, ca fiecărui să-l facă, ca să slăbească barem o clipeală în devotamentul său față de Iehova Dumnezeu; și pentru

devotamentul său plin de iubire, Dumnezeu a dăruit lui Isus poziția cea mai înaltă în organizația sa. Aceia, cari vor fi membrele casei sale regale cu Isus Cristos, din necesitate trebuie să fie supuși unei asemenea probe. Iubirea lui Cristos, anume acel fel de iubire, pe care o are Cristos față de Iehova, a strâns laolaltă pe membrele casei regale la o unitate desăvârșită și așa le și ține. (2 Corinteni 5:14) Membrele sale sunt învățate prin următoarele cuvinte: „Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus.” (Filipeni 2:2,5) Fiecare membru al familiei regale trebuie să fie făcut asemenea lui Isus Cristos. (Romani 8:29) „În el Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea lui, dupăce, în dragostea lui.” (Efeseni 1:4) Aceasta nu înseamnă nici mai mult, nici mai puțin decît o predare desăvârșită, necondiționată și neegoistă a creaturi față de Iehova, marele Creator. În nici un alt mod nu și-ar fi putut păstra urmași lui Cristos neprihănirea lor față de Dumnezeu. Despre aceia, cari în sfârșit vor deveni membre ale casei regale, spune apostolul, că „nici un lucru nu va fi în stare, ca să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru.” (Romani 8:39) Acest text, precum și alte texte doveditoare, arată, că proba hotărîtoare la care este supusă creatura, constă în aceea, dacă într'adevăr iubește pe Iehova Dumnezeu, ori nu.

Aplicarea probei

⁹ Începînd dela timpul când este cineva făcut un fiu al lui Dumnezeu și este invitat în legămîntul pentru împărăție, primește ocazia, ca să-și dovedească iubirea față de Dumnezeu. „De aceea încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Cristos. Ca niște copii ascultători nu vă lăsați târiți în poștele pe cari le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci dupăcum cel ce v'a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: 'Fiți sfinți, căci eu sunt sfânt'.” — 1 Petru 1:13-16.

¹⁰ Aceasta exclude cu totul o împărțire a iubirii și a devotamentului între Dumnezeu și vreo faptură oareșcare. A fi sfînt înseamnă, a fi devotat lui Dumnezeu și dreptății sale cu totul și fără rezervă. Numai devotament absolut și deplin față de Dumnezeu va implini condițiunile regulelor stabilite, și regulele acestea vor fi urmate întocmai din partea acelorora, cari în sfârșit vor fi recunoscute ca aprobați. Din textele amintite reiese clar, că proba hotărîtoare va avea loc, când Domnul Isus va apare în templul lui Iehova pentru a face judecata. Această concluzie este sprijinită mai departe prin textul scriptural, care spune: „Căci noi trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentruca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care l va fi făcut când trăia în trup.” (2 Corinteni 5:10) Timpul judecării acesteia este atunci, când Isus

apare în templul său ca să facă judecata. Înainte de vremea aceasta mulți au neglijat să țină porunca aceasta mare, și au căzut; când însă Cristos a început cu judecata, atunci fiecare, care a urmat chemarea pentru împărăție, a trebuit să fie pus pe proba hotăritoare. — Maleahi 3:1-3

„Judecata lui Cristos a trebuit să înceapă în casa lui Dumnezeu, prin care sunt însemnați atari, cari au fost chemați și au primit chemarea pentru împărăție. (1 Petru 4:17) Această judecată aduce la iveală, cum arată Scriptura clar, două clase; una care nu este aprobată și alta care este recunoscută ca aprobată de Domnul. Scriptura arată, că aceia, cari nu sunt recunoscuți ca aprobați, vor sta în dreptatea lor proprie, ceea ce dă de înțeles, că vor căuta să se facă desăvârșiți în caracter prin năzuințele lor proprii. Uni ca aceștia susțin că ar fi mai sfinți decât alții, anume „ființa lor ar fi mai nobilă” ca a fratelui lor. Pe timpul judecării așa sunt aceștia arătați ca și cum ar zice către alți: „Retrațe-te nu mă atinge, că sunt mai sfânt decât tine.” (Isaia 65:5) Clasa cealaltă, care este aprobată de Domnul, este ilustrată prin David, ca și cum ar exprima următoarele: „Fă-mi dreptate Iehova, căci umblu în nevinovăție, și mă incred în Iehova fără șovăire. Cercetează-mă Iehova, încearcă-mă, treci-mi prin cuptorul de foc rărunchi și inima! Căci bunătatea ta este înaintea ochilor mei, și umblu în adevărul tău. Nu șed împreună cu oameni mincinoși și nu merg împreună cu oameni vicleni. Urăsc adunarea celor ce fac răul, și nu stau împreună cu cei răi. Imi spăl mâinile în nevinovăție, și așa inconjur altarul tău Iehova, ca să izbucnesc în mulțumiri, și să historisesc toate minunile tale. Doamne eu iubesc locașul casei tale, și locul în care locuiește slava ta.” — Psalm 26:1-8

Textul acesta este o dovadă pe mai departe, că iubirea pentru Dumnezeu înseamnă, că creatura trebuie să se increadă în Domnul și dreptatea sa și nu în sine însuși, și aceasta o și face; că inima sa este desăvârșită față de Dumnezeu; că este condus de adevăr și nu de influențe pedinafară; că refuză, ca să aibă ceva de a face cu făcarnici și se ferește de societatea celor răi; că se bucură că poate să fie activ în serviciul lui Dumnezeu, în timpce adevărul îl vestește spre mărirea numelui lui Iehova. În așa mod își păstrează cineva neprihănirea față de Iehova. Aceia cari formează clasa aceasta nu se gândesc la sine însuși, ci în mod negoist își îndreaptă privirile asupra intereselor împărăției lui Dumnezeu. Aceasta o fac pentru că iubesc pe Dumnezeu și cu bucurie în poruncile sale.

„Ambele clase amintite mai sus, erau în așteptarea împărăției, deoarece ambele au fost invitate și au urmat chemarea pentru împărăție. Cu ocazia probei definitive, se face evident prin judecata Domnului, că o clasă este egoistă, până când clasa cealaltă este devotată pe deplin lui Dumnezeu și împărăției sale. Despre clasa negoistă zice Isus; că uni ca aceștia la venirea sa vor fi ocupați cu aceea, ca să-și atintească privi-

rile spre împărăție, și că din pricina credincioșiei lor, acestei clase îi va incrediția toate interesele împărăției de pe pământ, inchipuite prin cuvintele „averea sa intregă”. (Matei 24:44-47) Din aceasta rezultă, că în timpul perioadei judecării aceste două clase trebuie să fie recunoscute. Cari sunt unele mijloace scripturale pentru identificare?

„Plânsul și scrășnirea dinților”

„În mai multe texte scripturale obvin cuvintele: „Acolo va fi plânsul și scrășnirea dinților.” Aplicarea potrivită a cuvintelor acestora se pare să fie în timpul, când Domnul vine la templul său să judece; și plânsul și scrășnirea dinților se aud din partea acelorora, cari erau odată în așteptarea împărăției, dar în probă au căzut. Nu se pare, că vaetul, plânsul și scrășnirea dinților ar rezulta din aceea, că aceia cari fac aceasta să se fi simțit foarte amăgiți, când au văzut, că au pierdut ocazia să intre în împărăție. Mult timp s'a crezut, că o astfel de amăgire ar fi motivul, pentru un astfel de plâns și scrășnirea dinților, însă părerea aceasta hotărît că este greșită. Plânsul și scrășnirea dinților arată o stare rea a inimii, și caracterizează pe uni ca aceia, cari trec ca uni, cari au căzut în proba hotăritoare.

„Diferitele texte în cari obvin cuvintele a se văieta, a plânge, a scrășni cu dinți, trebuie să fie explicate pe baza legăturii lor corespunzătoare. Venirea Domnului în măreția sa trebuie să se refere la timpul veniri Domnului Isus Cristos la templul lui Iehova și a rezidiri Sionului, care a urmat imediat după timpul când Dumnezeu a așezat pe fiul său ca împărat. Stă scris: „Când va veni Fiul Omului în slava sa, cu toți sfinții ingeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei sale.” (Matei 25:31) Aceste texte desigur nu se referă la domnia de o mie de ani a lui Cristos, ci arată timpul, când Isus apare în templu la judecată, și când începe judecata între poporul ales al lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură nu s'a scris în folosul acelorora, cari sunt în lume și în decursul domniei de o mie de ani a lui Cristos vor avea o probă, ci în spre folosul adunării lui Dumnezeu. Textul acesta arată, că Domnul Isus vine la judecată însoțit de ingeri sfinți, cari îl servesc în ceea ce-i stă înainte. Concluzia aceasta găsește un sprijin deplin în cuvintele descrise în Iuda versetele 14 și 15. Cadrul în care se potrivesc versetele acestea este următorul: Isus apare în templu la judecată și începe judecata, făcând socoteală cu aceia, cari au fost invitați pentru împărăție; el găsește că uni sunt credincioși, iar alți necredincioși. — Matei 25:14-30.

„Isus lămurește pe mai departe, că uni se mânie și se poartă nedrept sau în mod nelegiuit, și că aceștia vor fi scoși din împărăție și aruncați în întunerecul de afară, și acolo vor plânge și vor scrășni dinți. Cu o anumită ocazie, Isus a dat învățăceilor săi o învățătură despre împărăție. El s'a folosit de un copil mic, ca prin acesta să ilustreze pe uni, cari vor fi în așteptarea [aspiranții]

impărăției. Apoi a zis învățăceilor săi: „Este de lipsă să vină prilejuri de păcătuire, dar vai de omul acela prin care vin.” Cuvintele prilejuri de păcătuire și a se scandaliza cum se folosesc în acesta și alte texte asemenea, înseamnă a defăima, a pune cursă, a amăgi, a face pe cineva să cadă, a conduce pe cineva la păcat, a duce la cădere, sau a-l întoarce dela Dumnezeu. Din pricina întrebării celei mari dinaintea noastră este sigur, că Satan se va duce până la extrem în năzuința sa, ca să ducă în rătăcire, să facă să cadă și să înstrăineze dela Dumnezeu, pe aceia, cari sunt în legământ cu Dumnezeu. Chiar în acest lucru este tare ocupat Satan, ca să fie cumva cu succes în provocarea pe care a pus-o înaintea lui Iehova. Satan folosește oameni chiar în acest scop, și Isus a zis: „Vai de omul acela, prin care vine prilejul de păcătuire”, și pe mai departe, că pentru unul, care aduce prilejul de păcătuire, ar fi mai bine să-și lege o piatră de moară în gât și să se arunce în mare. Dacă textul acesta îl aplicăm pe timpul judecării, unde se potrivește pe drept, astfel este clar, că omul „prin care vine prilejul de păcătuire” este „omul fărădelegi”, „fiul pierzării”, care lucrează în modul lui Satan. Despre un astfel de om se vorbește ca și despre un reprezentant al unei clase întregi. Este clasa „servului rău”. Un astfel de nelegiuit este folosit de Satan, ca să întindă cursă altora, cari sunt în așteptarea împărăției, să-i amăgească și să-i prindă în cursă. Pentru ce oare trebuie să aducă cineva poticnire sau pentru ce să fie uni ca aceștia amăgiți din partea unor răufăcători de aceștia? Apostolul răspunde la aceasta prin cuvintele: „pentru că nu au primit iubirea adevărului”. (2 Tesaloniceni 2:3-10) Fiecare, care cu toată inima urmează porunca cea mare, iubind pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată cugețarea lui, nu se va scandaliza [poticni], și nici nu va face scandal, și nu se va lăsa amăgit. Pentru aceasta iubirea pentru Dumnezeu este proba hotăritoare. Însă deoarece uni au primit din motive egoiste chemarea pentru împărăție, și au avut o inimă necurată, au căzut sub influența lui Satan, și au devenit o parte constitutivă a clasei „servului rău”, a unui „om” care aduce prilejuri de păcătuire și prinde în cursă pe alți.

¹⁷ Cuvintele lui Isus cu privire la aceia, cari fac scandalurile au fost aplicate cu totul greșit. De exemplu: cineva, care afirmă că stă în legământ cu Dumnezeu, își inchipue, are motiv să se scandalizeze din pricina purtării sau atitudinii nepotrivite a fratelui său, și împrejurarea aceasta o folosește ca o desvinovățire sau justificare pentru a se retrage din organizația lui Dumnezeu, și răspunderea pentru pașul acesta al său o pune în sarcina fratelui său. Aceasta este o aplicare cu totul falsă și greșită a cuvintelor lui Isus. Unul, care într'adevăr iubește pe Dumnezeu, cum Cristos iubește pe Dumnezeu, pe acela nu-l poate despărți dela Dumnezeu nici îngeri, nici stăpâniri, nici lucruri prezente sau din viitor, sau vre'un om sau altă creatură. (Romani 8:38, 39) Că oarecare

făptură, care afirmă că este frate în Cristos, se poartă cu line bine sau rău, îi place de el sau nu, toate acestea nu te îndreptătesc sau te justifică, ca să încetezi de a mai fi deplin devotat Domnului și să-l servești cu toată puterea. Egoismul sau lipsa de iubire față de Dumnezeu este aceea, ce poate să înduplece pe cineva, ca să se scandalizeze și să facă scandal. Isus nu a zis că va scoate din împărăția sa pe aceia, cari se scandalizează în frații lor și s'au supărat pe frații lor, ci că va scoate din împărăția sa toate scandalurile și pe aceia cari fac fărădelegi. (Matei 13:41) Deci aceștia sunt cei egoiști, cari sunt mânați de egoism, caută să pună cursă sau să ducă în rătăcire pe alți, ca să le urmeze, și cari prin aceasta devin răufăcători și fac scandaluri. În probă au fost respinși și cad în mâinile lui Satan, și se pun în serviciul lui; adecă ei lucrează în mod nelegiuit și contrar felului lucrării lui Dumnezeu, și din această pricină sunt răufăcători. †

¹⁸ La venirea Domnului la templu ca să judece, observă pe acești egoiști, cari lucrează în mod nelegiuit, și spune despre ei: „Fiul omului va trimite pe îngeri săi, și ei vor smulge din împărăția lui toate lucrurile, cari sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plângere și scrâșnirea dinților.” (Matei 13:41, 42) Oameni nu au nimic cu aceea, ca să scoată afară din împărăție pe răufăcători și pe lucrători fărădelegi. Ingeri execută lucrul acesta, cari stau sub comanda Domnului Isus. Astfel după ce au fost despărțiți, uni cari au fost scoși în așa fel, încep să se vaiete sau să se plângă, și încep să scrâșnească cu dinți și în acest fel continuă. Aceasta ei nu o fac, că ar fi amăgiți sau întristați de descoperirea asupra pierderii împărăției, ci pentru că starea inimii lor este rea.

¹⁹ Isus a descris pe acești nelegiuiți, ca pe „servul rău”. Mulți consacrați, cari au fost chemați pentru împărăție, au așteptat, că Domnul îi va duce în cer în anul 1914, ca să-i dea mână de ajutor la cârmuirea lumii. Anul 1914 a venit și a trecut, și ei nu au fost ridicați la cer. Atunci mulți dintre ei au început să zică prin purtările lor, că Domnul și-a amânat venirea. Despre uni ca aceștia spune Isus, că „acel serv rău zice în inima sa: Domnul meu și-a amânat venirea.” Inima este reședința pornirilor; de aici declară clasa „servului rău” prin purtarea sau procedura sa, că Domnul și-a amânat venirea. Faptele se potrivește întocmai asupra acestor cuvinte profetice ale Domnului Isus. Cam în jurul anului 1918 au început un număr de consacrați și chemați să-și exprime pornirile lor egoiste. Prin purtarea lor au arătat, că nu au crezut, că Domnul ar fi venit. Mai târziu, când Domnul a descoperit, că a venit la templul său, aceștia au refuzat să primească adevărul acesta. Aceia, cari se luptă împotriva operei vestiri vesti împărăției, vestirea prezenței Domnului, prăbușirea organizației lui Satan și întemeierea dreptății pe pământ, și cari se opun aceluia, cari răspândesc această veste a adevă-

rului, incontinuu spun: „Unde se găsește vre'o dovadă, că Domnul în 1918 a venit la templul său?” Cu toată în revistă multe s'au publicat, ce-i face atenți asupra dovezilor covârșitoare, că Domnul în 1918 a venit la templul său, cu toate acestea contrari aceștia se codesc, să audă sau să creadă aceasta. Ei se codesc ca să aibă orice legătură cu vestea împărăției, și prin purtarea lor spun în inima lor: „Domnul întârzie să vină”; și încep să bată pe frați lor, întocmai cum a prezis aceasta Domnul. Isus a zis despre „servul acesta rău”: „Domnul servului aceluia... îl va despica în două și îi va face partea cu fățarnici: acolo va fi plângere și scrâșnirea dinților.” Acest text scriptural nu se referă la domnia de o mie de ani a lui Cristos, ci se aplică la timpul prezent; și faptele pipăibile arată, că de fapt este în curs de împlinire.

²⁰ Parabola despre haina de nuntă se referă la acelaș lucru. (Matei 22:11-14) Haina de nuntă este un simbol, ce face cunoscut pe aceia, cari o poartă ca pe aceia, cari execută lucrul împărăției, prin faptul, că mânăți de iubirea lor pentru Dumnezeu, poartă roadele împărăției. Răufăcători sau lucrători nelegiuți, fac chiar contrarul. Ei se codesc să poarte orice rod al împărăției, și în înțelesul acesta desbracă haina de nuntă și ei înșiși se identifică ca făcători fărădelegi. Fiindcă nu iubesc pe Dumnezeu, Domnul, cum a spus le leagă mâinile și picioarele și-i aruncă afară în întunerecul de afară, și după aceea nu mai înțeleg adevărul, pe care Domnul îl descoperă aceluia, cari îl iubesc, și nici nu'l pot înțelege. Cuvintele lui Isus sună: „Legați-i și mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunerecul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.” (Matei 22:13, 14) Aceasta identifică pe clasa aceasta, ca pe aceea, care a fost chemată pentru împărăție, însă a fost respinsă, și formează pe „omul păcatului”, „fiul pierzării” sau pe „servul rău”.

²¹ Cu o altă ocazie a zis Isus: „Dar vă spun, că vor veni mulți dela răsărit și dela apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isac și Iacob în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunerecul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” O asemănătoare dare de seamă găsim în Luca 13:28, 29. Aceste texte nu se referă la un plâns și scrâșnire de dinți în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când Cristos va restatornici pe cei ascultători. Avraam, Isac și Iacob vor fi reprezentanți de pe pământ ai împărăției, și alți vor veni cari vor ședea împreună cu ei; aceștia însă nu vor constitui nici o parte a împărăției. Și nici nu spun textele acestea, că uni ca aceștia vor plânge și scrâșni din dinți, pentru că văd, că alți se vor așeza în împărăție împreună cu acești bărbați credincioși. În Matei 8 versetul 12 Isus vorbește despre un lucru cu totul altul, decât cel amintit în versetul 11. Cei ce sunt în așteptarea împărăției, sunt „copiii împărăției” de prevăzut; însă dacă ei nu iubesc pe Dumnezeu, vor fi scoși și aruncați în in-

tunec, și vor plânge și vor scrâșni cu dinți. Toate textele cari vorbesc despre aceasta, arată că plânsul, vaietul și scrâșnirea dinților au loc pe vremea, când Isus este în templu și judecă pe ai săi și îi adună la sine. Legătura dintre textele Matei 8:11, 12 și Luca 13:28, 29 arată hotărît și convingător, că plânsul și scrâșnirea dinților își găsește aplicarea asupra unora, cari odinioară au avut aspirații la împărăție, însă au fost scoși afară. Isus acuma este în templu, ca să facă judecata, și judecata continuă. Inșă și clașa „servului rău” poate să vadă sau să recunoască azi, că Avraam, Isac și Iacob sunt reprezentanți împărăției; și în timpul acesta se vaietă clasa servului rău și scrâșnește cu dinți, împotriva fraților lor, nu pentru că s'ar simți cumva înșelați ci pentru că starea inimei lor este rea. Cuvintele din Luca 13:28 stabilesc numai timpul, când are loc plânsul și scrâșnirea dinților, anume, la timpul când se înțelege sau s'a înțeles, că Avraam, Isac și Iacob și profeți sunt reprezentanți împărăției. Versetul premergător arată întocmai, că acesta este timpul, când Domnul spune următoarele servului respins sau rău: „Depărtați-vă dela mine, voi toți făcători fărădelegi”. Este mai probabil, că plânsul despre care este vorba în Luca 13:28, va avea loc chiar înainte de nimicirea completă a „omului fărădelegi”. Evident, că Iuda a fost o umbră a „omului fărădelegi”. Chiar înainte de moarte Iuda a fost atât de năpraznic cuprins de remușcare, încât a ieșit afară și s'a spânzurat. Aceasta trebuie să însemne, că „omul fărădelegi” chiar înainte de nimicirea lui completă va recunoaște, că nu numai Avraam, Isac și Iacob sunt în împărăție; ci și aceea, că cei ce formează pe clasa „omului fărădelegi” nu au nici o șansă (posibilitate) să fie în împărăție, și atunci ca și Iuda, vor fi stăpâniți de remușcare.

²² Textele premergătoare folosesc imprumutat cuvintele „a se vaieta” și „a plânge”. Ambele cuvinte sunt ieșite din aceeaș rădăcină. Ambele caracterizează o manifestarea de mâhnire sau supărare. Nu toți cari plâng sau se vaietă, se și umilesc și se căesc cu sinceritate. Faptul, că Isus folosește cuvântul „scrâșnirea dinților” în aceeaș propoziție cu „plânsul” și „urlatul”, este o dovadă îndestulitoare, că plânsul și vaietul nu vine în urma unei căințe adevărate și amăsurată cu voia lui Dumnezeu, ci că aceasta este o manifestare a mâniei și a supărării, ce s'a născut în urma egoismului. „Scrâșnirea dinților” cum se folosește în acest text, înseamnă: în aprinderea mâniei și ciudei a scrâșni cu dinți, a manifesta întristare, ură, reavoință și infamie. Cuvintele textului și a legături sale descopăr, că această manifestare a mâniei și a urei, a răutăți și a infamiei este îndreptată împotriva aceluia, cari rămân credincioși și devotați lui Dumnezeu, și că aceia, cari năpădiți de răutate și mânie sau ură se poartă astfel, sunt aceia pe cari Domnul i-a respins, și i-a scos din împărăție. Aceia, cari într'adevăr iubesc pe Dumnezeu, nu se mânia și nu plâng din pricina răului pe care îl fac alți. Cei ce iubesc pe Dum-

nezeu nu-și bat capul după plăcerea oamenilor. Dacă cineva este devotat pe deplin lui Dumnezeu, nu va căuta aprobarea oamenilor și nici nu o va dori. Pentru aceasta pe aceștia nimic nu i-ar mâna ca să scrâșnească dinți împotriva altora, sau din pricina lor să se vaiete.

Implinirea

²³ A scoate la iveală persoane singuratiche și a le face ridicole, n'ar aduce niciun bine. Cele zise aici nu urmăresc acest scop. Toate pildele rostite de Isus amintite aici, sunt profeții, cari se referă la împărăție. Singurul mijloc și mod de a putea obține o înțelegere adevărată a acestor profeții, este acela, de a potrivi faptele binecunoscute cu cuvintele rostite de Domnul. Este evident, că Domnul a dorit, ca unși să înțeleagă afacerea și să tragă folos din ea. Deci să potrivim faptele binecunoscute cu profeția, ca astfel să putem înțelege scopul Domnului cu poporul său.

²⁴ Faptele, cari sunt binecunoscute și cari au aplicare asupra cuvintelor profetice ale lui Isus, sunt următoarele: În 1914 a așezat Iehova pe regele său pe tron. Cei trei ani și jumătate cari au urmat imediat au oferit ocazie acelorora, cari au urmat chemarea pentru împărăție să fie probați, dacă au fost egoiști sau neegoiști. În anul 1916 a murit președintele Societății Turnul de Veghere Bibliei și Tractate. S'a fost găsit o foaie scrisă pe care a semnat-o, și care a fost numit „testamentul său și voința lui de pe urmă”, care însă de fapt nu a fost o „voință”. După aceea s'a arătat, că înainte de moartea sa cu vre'o câțiva ani a prevăzut fratele Russell, că el nu putea să facă o astfel de voință. Lucrul organizației lui Dumnezeu nu este supus unui control al oamenilor și nu se poate conduce după voia unui om. Pentru aceasta nu a fost cu puțință, ca lucrul Societății întru preamărirea și onoarea Domnului să fie executat în modul precum a fost descris pe hârtia aceea, numită „voința din urmă”.

²⁵ Deja chiar înaintea morții fratelui Russell s'au ivit în organizație anumiți bărbați, cari s'au luptat și au conspirat ca să apuce ei conducerea, și să conducă Societatea după bunul plac al lor. Aceasta nu le-a reușit. Nu le-a reușit nici după moartea fratelui Russell să apuce conducerea. Deoarece în aceasta nu au avut nici un rezultat, s'au pus pe treabă, ca să facă un lucru aparte după pricopseala lor și împotriva căii stabilite de Dumnezeu, și prin aceasta au devenit răufăcători sau lucrători fărădelegi. Tot acești oameni au întins curse, ca să prindă pe alți în ele și să-i înduplece, ca să se despărtească de organizația lui Dumnezeu și dela lucrul ei. Ei au stăruit la aceasta chiar până acuma; și au izbutit în lucrul lor, ca să prindă pe un număr în cursa lor și să-i instrăineze dela calea hotărâtă a lui Dumnezeu; în urmă acești făcători de rele au fost folosiți de Satan, ca să pricinuiască scandale, Intocmai cum Cristos Isus a prezis aceasta. (Matei 18:6-7) Proba hotărâtoare a venit, și proba aceasta a arătat, că acești oameni nu au iubit pe Dumnezeu cu toată inima, cu toată cu-

getarea și cu tot sufletul lor, ci au fost mânați de poște egoiste. Regula stabilită de Dumnezeu este aceea, că aceștia necesarmente vor cădea sub probă; din această pricină se dovedesc ca netrebnici pentru împărăție. Pentru aceea a trimis Isus pe ingeri săi, precum a promis, și au scos pe aceia, cari au făcut scandale și au fost făptuitori fărădelegi, din împărăție, și dela acel timp încoace au ajuns într'un cuptor al strâmtorări și al certei. Ei au fost aruncați de Domnul în întunerecul de afară; aceasta înseamnă, că adevărul, pe care Domnul a început să-l descopere clasei templului, și l'a descoperit deatunci, este ascuns cu totul dinaintea acelorora, pe cari i-a scos afară. Ei sunt în întunec și sub influența prințului întunerecului. Ei nu de aceea plâng și urlă, că doară ar fi înșelați asupra pierderii împărăției; cu mult mai mult ei se ridică pe sine însuși ca și cum ar fi indeosebi privilegiați de Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2:4) În aceasta se înșeală ei înșiși și înșeală și pe alți. Dacă părerea lor referitoare la aceasta ar fi adevărată, atunci nu ar plânge și urla, ci s'ar bucura. Aceia cari primesc darul dela Dumnezeu ca să fie în templu, se bucură în mare măsură. Clasa scoasă afară sau respinsă însă plânge, și urlă și scrâșnește cu dinți împotriva fraților lor, și spun, că „voința fratelui Russell n'a fost luată în seamă și revista nu se publică în felul după cum el a stabilit”; ei își ridică mâinile în semn de groază sfântă și varsă lacrimi de crocodil, deoarece organizația lui Dumnezeu de pe pământ nu este folosită în armonie cu voința unui om. Cu alte cuvinte ei folosesc acest pretext ca motiv pentru plânsul și urlatul și murmurarea lor. Ei plâng, se vaietă și se sbat, pentru că nu au în mână conducerea Societății. Ei scrâșnesc cu dinți împotriva acelorora, cari sunt activi în lucrul Domnului, și se folosesc de orice dușmănie ce numai se poate închipui, răutate și minciuni împotriva acelorora, despre cari au zis cândva că sunt frați lor. Iuda amintește în epistola sa pe această clasă, și cuvintele sale stabilesc precis timpul, când începe urlatul și plânsul, anume pe vremea, când Domnul Isus Cristos vine la templul lui Iehova, să judece. El spune: „Ei sunt niște cărtitori, nemulțumiți cu soarta lor, trăesc după poștele lor [poște egoiste]; gura lor este plină de vorbe trușe, și slăvesc pe oameni pentru câștig [cu alte cuvinte obiectul admirației lor este persoana omului și doresc să fie admirați și ei înșiși; și purtarea și atitudinea lor se potrivesc de minune cuvintelor apostolului].” Ei arată în mod foarte bătător la ochi, că au iubit pe un om, anume pe fratele Russell și lui îi sunt devotați; dar ei fac aceasta probabil cu scopul, ca să câștige prin aceasta oareșcari avantaje. Amintirea acestor lucruri și scopul evident al Domnului, ca să dea aceasta de înțeles poporului său, este acela, ca poporul Domnului să încunjure pe acești făcători ai fărădelegi.

²⁶ Iarăș spune Isus cu hotărâre, că plânsul, vaietul și scrâșnirea dinților se va face din partea acelorora, cari au fost cândva în așteptarea împărăției și din pricina egoismului lor sau lipsa de

iubire față de Dumnezeu au fost respinși de Domnul și scoși din rândul acelorora, cari erau în așteptarea împărăției, și au fost puși la un loc cu fățarnici. [Dacă servul rău] „va începe să bată pe tovarăși lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivi, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu îl știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” — Matei 24 : 49-51.

27 In parabola cu talanți, arată Isus din nou cu totul precis, că textele acestea se referă la uni ca aceia, cari au urmat chemarea pentru împărăție și interesele împărăției le-au luat sub grija și pază lor, și atunci în urma egoismului sau lipsei de iubire față de Dumnezeu, au lucrat împotriva împărăției. Domnul Isus pe uni ca aceștia îi numește „servul rău și leneș” și poruncește următoarele: „Luați-i dar talantul, și dați-l celui ce are zece talanți. Pentru că celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; dar celui ce n'are, se va lua și ce are! Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunerecul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” — Matei 25 : 28-30.

28 Trebuie să observăm, că toate textele în cari obvine plânsul și scrâșnirea dinților se referesc la împărăție, și aplicarea lor se mărginește la aceia, cari au primit chemarea pentru împărăție, însă nu au fost aleși, deoarece au căzut în proba hotărâtoare. Ei n'au iubit pe Iehova. Prin atitudinea lor se pun împotriva lui Dumnezeu și stau de partea lui Satan; și în ce privește pe ei întrebarea cea mare, ea este decisă în favoarea lui Satan. Deoarece aceasta este drept, prin urmare numai acest singur rezultat este cu putință. Dumnezeu a scris cu multă vreme înainte judecata, cum se arată din textul anual pe 1931, anume: „Iehova păzește pe toți aceia, cari îl iubesc, și pe toți cei fărădelege îi nimicește.” — Psalm 145 : 20.

29 Intrucât este vorba de cei chemați pentru împărăție, Isus Cristos a rostit judecata, și o va executa pe timpul, când vine la templul lui Iehova să facă judecata. (1 Petru 4 : 17, 18) Petru încurajează pe aceia, cari sunt în legământul pentru împărăție, în felul următor: „Așa că ceice sufăr după voia lui Dumnezeu, să-și creadă în sufletele credinciosului Creator, și să facă ce este bine.” (1 Petru 4 : 19) Neținând seamă de toate persecuțiunile, minciunile și defăimările răutăcioase, cari sunt aduse asupra poporului lui Dumnezeu, Iehova își dă cuvântul, promisiunea sa, că el va păzi pe aceia, cari sunt credincioși și îl iubesc, și pentru aceasta nu trebuie să se mânie pentru ceace alți le fac. „Nu te mânia pe cei răi, și nu te uita cu jind la ceice fac răul; căci sunt costiți iute ca iarba, și se vestejesc ca verdeața. Incredete în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă în credincioșie. Domnul să-ți fie desfătarea, și el îți va da tot ce-ți dorește inima. Incredințează-ți soarta în mâna Domnului, incredete în el și el va lucra. El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, și dreptul tău ca soarele la amiază.” — Psalm 37 : 1-6.

Cei drepți

30 Iehova declară cu tărie prin profetul său, că pe când Isus Cristos va apare în templul său, va aplica proba hotărâtoare, și va alege pe cei aprobați și drepți, „așa că aceștia vor aduce Domnului Iehova daruri în dreptate.” (Maleahi 3 : 1-3) Nimenea nu este drept în sine. Judecata Domnului decide, că cine este drept. Cei ce sub proba hotărâtoare dovedesc, că iubesc pe Iehova Dumnezeu, cum a poruncit el, vor fi aduși de Domnul sub mantia dreptății; și aceasta înseamnă, că ei sunt recunoscuți ca aprobați. Ei vor fi aduși în templu și rezidiți în Sion. (Isaia 61 : 10) Uni ca aceștia pentru aceea sunt drepți, deoarece sunt în Cristos și sunt o parte a „servului”. Din Sion strălucește Iehova. (Psalm 50 : 2; 102 : 16) Rămășița Sionului, care petrece azi pe pământ, trebuie să laude și să preamărească pe Iehova, și apoi să se poarte ca un martor al său. Isus spune clar și evident, că făcători de rele și nelegiuți, după ce îi va scoate din împărăție, vor plânge și vor scrâșni cu dinți împotriva unșilor Domnului. După aceea adaugă Isus cu privire la unși credincioși: „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.” — Matei 13 : 43.

31 Textul amintit mai în urmă acuma trebuie să se implinească. Iehova a declarat rămășiței sale: „Voi sunteți martori mei, că eu sunt Iehova.” Aceștia i-a dat un nume nou, pe care gura lui Iehova l'a stabilit. Pe uni ca aceștia i-a făcut cunoscuți pe pământ sau i-a provăzut cu un semn de recunoaștere. El a pus vestea adevărului său în gura clasei martorilor săi; el i-a acoperit cu mâna sa ocrotitoare; el i-a însărcinat și-i trimite afară, ca să vestească lauda lui și astfel să strălucească înaintea oamenilor, în timpce lucrul pentru justificarea numelui său sfânt merge înainte. Credincioși își vor dovedi iubirea desăvârșită față de Iehova. „Iehova păzește pe toți aceia, cari îl iubesc.”

Intrebări bereene

- § 1-3. Adă înainte „porunca cea mare și primordială. Cui i s'a dat? In ce scop s'a scris? Arată însemnătatea porunci acesteia.
- § 4. Explică pentru ce a dat Iehova porunca aceasta. Arată, că porunca aceasta Iehova a dat-o numai în folosul creaturilor sale.
- § 5, 6. Ce este proba hotărâtoare, care se aplică asupra oamenilor? Dovedește aceasta cu Scriptura. Ce era proba la care a fost supus Izrael? Ce a fost rezultatul pentru Izrael, și pentru ce?
- § 7. Explică lămurit scopul lui Dumnezeu cu sămânța regală, pe care o va aduce în existență amăsurat promisiunii sale. Cum își dovedește cineva iubirea mare față de Dumnezeu?
- § 8. Arată cum și-a dovedit Isus iubirea sa mai presus de toate față de Dumnezeu. Arată cu texte scripturale lecția care a fost învățată cu atâta putere din pildele lui Isus.
- § 9, 10. Cum prezintă chestia Petru în epistola lui cea dintâie (1 : 13-16)? Explică sfatul lui și arată aplicarea lui deosebită pentru timpul din prezent.
- § 11-13. Care este aplicarea cuvintelor: „Judecata începe la casa lui Dumnezeu”? Descrie ambele clase, cari au fost făcute cunoscute la o astfel de judecată. Explică

rezultatul acesta. Ce puncte importante arată versetele 1-8 ale psalmului 26 ?

- § 14. 15. Când și cum sunt a se aplica cuvintele: „Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”? Arată timpul aplicării din Matei 25:31.
- § 16. Explică cuvintele „scandale” și a „se scandaliza”, cum se folosesc în Matei 18:6, 7 și în textele asemănătoare. Explică identitatea „omului prin care vin scandalurile”. Explică cum devine cineva un răufăcător, și cum sunt alți înșelași de răufăcători.
- § 17. 18. Explică dacă trebuie să influențeze purtarea altora poziția noastră sau atitudinea noastră față de Dumnezeu și organizația lui Dumnezeu. De ce natură sunt poticniirile și nelegiuirile amintite în Matei 13:41? Prin cine și în ce fel se întâmplă scoaterea lor afară?
- § 19. Amintește faptele, prin cari se explică aplicarea din Matei 24:48-51.
- § 20. Explică simbolul hainei de nuntă, care se folosește în Matei 22:11, 12. Amintește faptele, cari arată, că pilda profetică este în curs de împlinire.
- § 21. 22. Cari puncte în această legătură se fac clare sau întărite prin cuvintele lui Isus din Matei 8:11, 12 și Luca 13:28, 29? Ce este de recunoscut din rădăcina cuvintelor „plâns” și „vaiete” și din cuvântul „scrâșnirea dinților” folosit de Isus în aceeași propoziție ?

- § 23—26. De ce natură sunt parabolele lui Isus despre împărăție ? Cum poate omul să le înțeleagă ? Amintește faptele, cari arată, că profeția lui care descoperă o clasă a servului, care produce scandalizările a fost împlinită sau este în curs de împlinire, de când Domnul a venit la templul său să judece. Care este adevăratul motiv pentru plânsul, vaietul și scrâșnirea dinților ? Cum descrie Iuda pe clasa aceasta ? Asemănă descrierea lui cu faptele arătate în Matei 24:49-51.
- § 27. Descrie împlinirea parabolei despre talanți.
- § 28. Cu privire la legătura și aplicarea, ce este de observat în textele cari vorbesc despre „plâns, urlul și scrâșnirea dinților” ? Ce este judecata, care este exprimată în Psalm 145:20 ?
- § 29. Ce încurajare dă Petru acelor, cari sunt în legământul pentru împărăție, și împotriva cărora își îndreaptă răufăcători atacurile lor ?
- § 30. 31. Identifică pe „cei drepti”. Ce mare privilegiu va fi apoi parte acelor, cari prin judecată vor fi recunoscuți ca aprobați ? În ce fel se vor purta apoi aceia, cari iubesc pe Iehova mai presus decât orice ? Ce asigurare dă Iehova tuturor acelor, cari își dovedesc iubirea față de el ?

(W. T. din 15 Decembrie 1931)

Martori lui Iehova: cât timp?

PROFETUL lui Iehova Dumnezeu Isaia, vorbind sub inspirație dumnezeiască, a spus odată: „Iată, eu și copiii pe cari mi-a dat Iehova, suntem niște semne și niște minuni [Schmoller: tipi] în Izrael, din partea lui Iehova Oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.” (Isaia 8:18) Sion este numele organizației lui Dumnezeu. Numirea „Iehova Oștirilor” este întotdeauna întrebuițată, când Iehova face pregătiri pentru războiu sau merge la luptă. De aceea profeția arată, că Isaia și copiii lui erau tipi sau semne, cari au prezis, că la timpul, când Sionul este deja clădit și Iehova se pregătește pentru luptă împotriva dușmanului, în lume va fi o clasă de martori credincioși. Prin urmare profeția stabilește, că aceasta cade în timpul după 1918, după ce Domnul a sosit la templul său. Isaia raportează, că el a avut o viziune, în care el a văzut pe Cristos, regele, șezând pe un tron în templu, și soli lui sfinți cu el. Aceasta cade în timpul, când Domnul cu îngeri săi sfinți apare în templu la judecată. (Maleahi 3:1-3; Matei 25:31) Isaia descrie vedenia sa și zice: „Strigau unul la altul, și ziceau: Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova Oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea lui! — Atunci am zis: Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochi mei pe împăratul, Iehova Oștirilor.” — Isaia 6:3, 5.

Deoarece Isaia a fost un tip al Izraelului spiritual, așa este clar, că spusa lui, că ar fi un om cu buze necurate, trebuie să însemne, că poporul lui Dumnezeu a neglijat, să deie mărturia. Lucrul prezis prin profetul Ilie al adunării lui Dumnezeu s'a terminat în 1918, și lucrul Eliseu s'a început în 1919. În interval poporul lui Dumnezeu de pe pământ a fost neactiv și n'a dat mărturia. Aceasta a fost cauzată prin necazul de foc al războiului. După 1919 adunarea lui Dumnezeu a început o

campanie energetică pentru vestirea mărturie, ce arată o însănătoșire din starea necurată, de care vorbește profetul, și cuvintele sale și vestesc cum trebuie să se întâmple aceasta. Isaia (6:6, 7) a zis: „Dar unul din serafimi a sburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău est ispășit!”

Serafimul în acest text reprezintă pe trimis, și împrejurarea, că a luat foc de pe altar și a atins cu el gura profetului, a prezis, că Domnul va curăți pe poporul său prin atingerea buzelor și îl va trimite ca să deie o mărturie pentru numele său. Focul este simbolul unui mijloc de curățire; profetul declară, că nedreptatea și păcatul au fost înlăturate prin foc. La sfârșitul toamnei anului 1919 s'a trezit poporul Domnului la cunoștința faptei, că a fost inactiv, și că Domnul are de făcut un lucru pentru credincioșii lui. Tocmai aceasta este prezis în profeție și descris de Isaia în viziunea sa după cum urmează: „Am auzit glasul Domnului întrebând: Pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi (ca să fie martor) ? Eu am răspuns: Iată-mă, trimite-mă!” — Isaia 6:8.

În acest mod a prezis profetul supunerea poporului lui Dumnezeu de a apuca ocazia ca să deie o mărturie. Este fapt, că în decursul unei întruniri de creștini în Cedar Point, Ohio, cei prezenți au văzut, că timpul era sosit ca să înceapă o campanie de mărturie energetică; și aceasta s'a și întâmplat. Profetul arată, că această mărturie nu va converti lumea, ci va servi scopului deosebit ca să puie pe oameni în cunoștință despre scopurile lui Dumnezeu. De aceea a zis Domnul, după cum este prezis prin profet: „El a zis atunci: Du-te și spune poporului acestuia: Într'una veți auzi și nu veți înțelege; într'una veți vedea, și

nu veți pricepe! Impetrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi, și astupă-i ochi ca să nu vadă cu ochi, să n'audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la mine, și să nu fie tămăduit." — Isaia 6:9, 10.

La aceasta profetul a întrebat: „Până când, Doamne”, trebuie dată această mărturie? Prin aceasta a prezis, că poporul uns al lui Iehova după venirea Domnului la templul său va începe lucrul de mărturie și va întreba, „până când” trebuie dus înainte. Domnul însuș răspunde la această întrebare și a lăsat pe profetul său să scrie: „Până când vor rămânea cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, și țara va fi pustiiată de tot; până va îndepărta Iehova pe oameni, și țara va ajunge o mare pustie.” — Isaia 6:11, 12.

Prin cuvintele profetului a prezis Dumnezeu, că voința sa este, că mărturia trebuie dată în continuu, până când orașele [organizațiunea lui Satan] vor fi pustiiate de însuș Domnul, și până când a îndepărtat departe poporul din această organizațiune funestă. Mărturia a progresat deatunci, și mulți oameni s'au despărțit de așa zisa „creștinătate organizată”, deoarece mulți au recunoscut că această organizațiune nu reprezintă pe Iehova Dumnezeu, ci este organizațiunea lui Satan.

În timp ce poporul uns al lui Dumnezeu a fost clădit în Sion și a fost adus în templu, a recunoscut, că Iehova a fost „mâniat” pe poporul său, pentru că nu a depus sânguință în lucrul său. După aceasta credincioși au dezvoltat zelozie în ținerea poruncilor sale, după care Dumnezeu, Domnul, i-a mângăiat, ce dovedesc cuvintele următoare ale lui Isaia: „În ziua aceea vei zice: Te laud Iehova, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia ta s'a potolit și m'ai mângăiat! Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic; căci, Iah, Iehova este tăria mea și pricina laudelor mele, și el m'a mântuit.” — Isaia 12:1, 2.

Apa este un simbol al adevărului lui Dumnezeu. Credincioși, unși lui Dumnezeu cari ascultă poruncile lui Dumnezeu înghițesc adânc din izvoarele adevărului și jubilează. Dumnezeu le dă o privire clară în cuvântul său și le zice: „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii.” (Isaia 12:3) Cine ține cu bucurie poruncile lui Dumnezeu și este activ, ca să instruiască pe alți din intențiile sale mari, pe acela îl lasă să înțeleagă adevărul mai clar. A scoate apă din izvor înseamnă, că unși caută adevărul, prin faptul că cercetează în profețiile Domnului și observă treaz faptele, cum urmează la împlinirea acestei preziceri.

În această profeție este iarăș amintită „ziua aceea”, care acuma este aici; și Dumnezeu a lăsat pe profetul său ca să însemne poruncile sale pentru aceasta la poporul său. Această însemnare privește pe toți aceia, cari iubesc într'adevăr pe Dumnezeu, și a căror dorință este să fie poruncile sale. Poruncile lui Dumnezeu sună: „Și veți zice în ziua aceea: Lăudați pe Iehova, chemați

numele lui, vestiți lucrările lui printre popoare, pomeniți mărimea numelui lui! Cântați lui Iehova, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul! Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Izrael.” — Isaia 12:4-6.

Profețiile și împlinirea acelor dovedesc peste orice indoială, că Isus Cristos este marele martor pentru Iehova Dumnezeu; că el când vine la templul său și face socoteală cu servi săi, aceleora, pe cari îi găsește credincioși, le încredințează privilegiul și datorința ca dela acel timp până la nimicirea organizației lui Satan să deie mărturia pe pământ; ele dovedesc mai departe, că acestor martori le este poruncit, să declare, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și atotputernic; și că toți unși Domnului, cari posedă aprobarea sa, formează acea ceată pe pământ, cari trebuiesc să dea această mărturie. Deoarece este voia lui Dumnezeu, ca această mărturie să se dea în prezent, atunci se va și da neținând seamă de toate împotririile. Binecuvântați sunt aceia, cari au o oarecare parte, la această mărturie către domnitori și popor, că Iehova este Dumnezeu și că timpul pentru introducerea împărăției sale a sosit.

Multora le cade greu să înțeleagă pentru ce o ceată de creștini merge persistent incoace și încolo și vorbește de Domnul și intențiunile sale. Se poate ușor vedea, că acești creștini nu încearcă a converti pe oameni și nu încearcă să-i înduplece la alăturare la o organizațiune și că ei nu fac lucrul lor pentru bani. Dece și pentru ce scop se face?

— Iehova a lăsat să se prezică prin profetul său motivul, pentru ce martori săi trebuie să deie acum o mărturie popoarelor lumii despre aceea, că el este Dumnezeu cel Atotputernic. Diavolul și uneltele lui vreau să facă pe oameni să creadă, că lipsa, ca să mărturisească, că Iehova este Dumnezeu, trădează iubire de sine și slăbiciuni din partea lui Dumnezeu; iubire de sine, deoarece el — după cum spun ei — ar dori închinarea și gloriificarea oamenilor, și slăbiciuni, deoarece el se teme, că toată creațiunea ar putea cădea delă el. Astfel de deduceri sunt absolut greșite și într'adevăr nelegiuite. Dumnezeu nu poate fi egoist, deoarece „Dumnezeu este iubire”, ceace înseamnă, că el este expresiunea desăvârșită a neegoismului. El nu face nimic din motive egoiste, ci lucrează încontinuu spre binele creaturilor sale. Marele său neegoism și iubirea sa desăvârșită au fost vestite în mod deosebit, când a dat pe fiul său iubit, ca să fie adus la moarte ca o jertfă, ca prin aceasta oameni să aibă viață. Ce adevărate sunt cuvintele apostolului, că Iehova prin fapta aceasta a dat omeniri un dar de o valoare neprețuită: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul lui nespus de mare!” (2 Corinteni 9:15). Aceasta combate pentru totdeauna pretențiunea, că Iehova lasă să se dea mărturia din iubire de sine. Nu se poate da și nici nu se poate exercita nici o putere numai prin permisiunea lui Iehova;

deoarece el este autorul și creatorul cerului și al pământului, și toată puterea se află în mâna sa. Deaceea este imposibil, că Dumnezeu s'ar fi temut că i s'ar putea lua ceva. Toate aceste fapte arată, că la justificarea numelui său lucrează pentru prosperitatea creaturilor sale. De sute de ani a încercat Satan să dovedească tuturor celorlalte creaturi, că el ar fi deopotrivă cu Iehova Dumnezeu; și din acest motiv a și încercat ca să succească cele mai principale hotăriri ale lui Dumnezeu descoperite omului. Prin înșelăciunile sale și prin interpretări false i-a și reușit ca să întoarcă masa poporului dela Dumnezeu. Iehova nu a împiedecat încercarea lui Satan de a se înălța pe sine; însă dacă Iehova n'ar fi intervenit la anumite timpuri, atunci ar fi fost aproape toți oameni nimiciți pentru vecie. Satan n'a putut da viață omului și nu va fi niciodată în stare să o facă. Iehova Dumnezeu este izvorul vieții vecinice, și el singur poate da viață vecinică creaturilor sale. El însă nu-i va sili să primească viață. El face pregătiri pentru darul de grație al vieții, și apoi aduce pe om la cunoștința intențiunii sale, ca prin aceasta să aibă o ocaziune, să primească grația sau nu. Viață este darul de grație al lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru. — Romani 6:23.

Nimeni nu poate să primească un dar, fără să aibă cunoștință despre dar și dătător. Deaceea omul, dacă trebuie să primească vreodată viață

vecinică, trebuie să cunoască pe Dumnezeu și să știe, că el este dătătorul milostiv. Timpul vine, unde Dumnezeu va porunci oprire indeletnicirii păgubitoare a lui Satan, ca omul să nu fie împiedecat, ci să aibă o ocaziune să primească darul vieții vecinice. Dumnezeu vestește intențiunile sale ca să nimicească pe Satan și unelele sale nelegiuite, ca prin aceasta toți binevoitori și ascultători să aibă viață vecinică sub împrejurări fericite. Înainte de timpul nimicirii Dumnezeu lasă totuși să se facă în lume o campanie pentru educația poporului, pentru ca să i se deie cunoștință despre aceea, ce vrea să facă pentru binele poporului. El nu va înainta în secret și fără veste. El vrea ca intențiunea sa să fie arătată oamenilor, și după aceea le va face de cunoscut puterea sa supremă. Scopul mărturiei sau al campaniei de educațiune poate fi deaceea rezumat în modul următor: a lumina pe oameni prin deschiderea ochilor orbilor, și pe „cei prinși” să-i pună în situația de a vedea că vor fi eliberați și astfel toți să învețe singurul drum adevărat spre viața vecinică, plină de fericire. Ca să se facă aceasta, este de lipsă, a declara poporului, din ce constă organizațiunea lui Dumnezeu, și din ce constă organizațiunea lui Satan, și de ce stau dușmănoase față în față; și mai departe cum organizațiunea lui Dumnezeu acum foarte curând va nimici fiecare parte esențială a organizației lui Satan.

(W. T. din 1 Ianuarie 1932)

Fiul Celui prea Înalt

SFANTA Scriptură nu lasă nici o îndoială despre aceea, cine trebuie să fie capul de drept al guvernului pământesc, care va fi format la timpul hotărît al lui Dumnezeu. Adevărurile despre acest guvern mare au fost scrise spre binele cercetătorului adevărului, ca prin aceasta credința lui să fie întemeiată tare și să aibă o bază sigură pentru speranța sa la un guvern drept. (Romani 15:4) Lor le-a dat Dumnezeu cuvântul său ca lampă sau lumină, ca astfel să conducă cursul acțiunii acelora, cari doresc să-i servească. — Psalm 119 versetul 105.

Scurt timp după potop Noe a spus o profeție sub conducerea lui Dumnezeu, în care a prezis binecuvântarea fiilor săi Sem și Iafet, cu deosebire a lui Sem. Darea de seamă despre aceasta stă în 1 Moise 9:26, 27 după cum urmează:

„El a mai zis: Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeul lui Sem, și Canaan să fie robul lui! Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, și Canaan să fie robul lui!”

Sfânta Scriptură introduce pe Melchisedec ca pe primul om, care a domnit peste un popor în putere de drept divin. Fără îndoială el a venit din linia lui Sem și este foarte probabil că Sem și Melchisedec au fost înrudiți de aproape. Sem a trăit în timpul, când Avraam a întâlnit pe Melchisedec și i-a dat zeciuială. (1 Moise 11:11)

Avraam era un urmaș al lui Sem. (1 Moise 11:12-26) Lui Avraam i-a zis Dumnezeu: „Voi face din tine neamuri întregi, și din tine vor ieși împărăți.” (1 Moise 17:6) Sprijinit pe această parte profetică a raportului biblic, este sigur, că acela, care trebuie să primească dreptul ca să domnească, a trebuit să vie din linia lui Sem și să se coboare din Avraam.

Iacob a fost un nepot al lui Avraam. Dumnezeu a schimbat numele său în Izrael. După aceea Dumnezeu a lăsat să se însemneze profeția următoare: „O stea răsare din Iacob, un toiag de cârmuire se ridică din Izrael... Cel ce se naște din Iacob domnește ca stăpânitor, și pierde pe cei ce scapă din cetăți.” (4 Moise 24:17, 19) Isus a mărturisit despre sine însuși: „Eu sunt rădăcina și sămânța lui David, luceafărul strălucitor de dimineață.” — Apocalips 22:16.

Iuda a fost un fiu al lui Iacob, și despre Iacob a fost scrisă următoarea profeție? „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo și de el vor asculta popoarele.” (1 Moise 49 versetul 10) Deaceea domnitorul de drept al pământului trebuie să vie din linia lui Iuda. Numele „Iuda” înseamnă „preamărire”. (1 Moise 29:35) „Iudo, tu vei primi laudele fraților tăi.” (1 Moise 49:8) Puternicul preumbrît prin Iuda este numit „Leul din seminția lui Iuda”. (Apocalips 5:5)

Aceasta arată, că puternicul, care a fost profețit, va preamări pe Iehova și pe de altă parte însuși va fi preamărit pentru credințioșia sa și pentru devotamentul său față de Dumnezeu, și că lauda sa la timpul hotărît al lui Dumnezeu trebuie cântată de către întreaga creațiunea. — Filipeni capitolul 2 versetele 5-11.

După moartea lui Iosua seminția lui Iuda a primit conducerea în Izrael. (Judecători 1:1, 2) „Iuda a fost în adevăr puternic printre frații săi, și din el a ieșit un domnitor; dar dreptul de întâi născut este al lui Iosif.” (1 Cronici 5:2) „Iuda este toiagul meu de cârmuire [simbol pentru autoritate].” (Psalm 69:7) Caleb a venit din seminția lui Iuda; și la împărțirea Palestinei, a primit ca partea sa de moștenire muntele Hebronului. (Iosua 14:12-14) Un „munte” este simbolul unui guvern sau al unei împărății. În acea parte a țării a primit întreaga seminția lui Iuda un ținut de locuit, care s'a mărginit la muntele Seir, care este un simbol al organizațiunii Diavolului de pe pământ. (Iosua 15:8-10) Aceasta înseamnă că organizațiunea lui Satan va sta până la ridicarea guvernului lui Iehova, care va fi exercitat de către acela, al cărui drept este ca să domnească, și care va ieși din linia lui David.

Isai era din seminția lui Iuda. Fiul său David a fost uns de către Iehova de rege peste Izrael. (1 Samuel 16:13, 14) Lui David i-a vorbit Domnul: „Când îți se vor implini zilele, și când te vei duce la părinți tăi, voi ridica sămânța ta după tine, și anume pe unul din liii tăi, și-i voi întări domnia... Il voi așeza pentru todeauna în casa mea, și în împărăția mea; și scaunul lui de domnie va fi întărit pe vecie.” (1 Cronici 17:11, 14) Lui Solomon, fiul lui David, i-a zis Dumnezeu: „Și tu dacă vei umbla înaintea mea, cum a umblat tatăl tău David, cu inimă curată și cu neprihănire, făcând tot ce ți-am poruncit, dacă vei păzi legile și poruncile mele, voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției tale în Izrael, cum am spus tatălui tău David, când am zis: Nu vei fi lipsit niciodată de un urmaș pe scaunul de domnie al lui Izrael.” (1 Impărați 9:4, 5) Că atât David cât și Solomon au preumbrit pe adevăratul domnitor, se va face clar prin cuvintele profeției care este scrisă în Isaia 9:7: „El va face ca domnia lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și'n veci de veci: iată ce va face râvna lui Iehova Oștirilor.”

În Isaia 16:5 stă scris: „Și atunci un scaun de domnie se va întări prin îndurare; și se va vedea șezând cu credințioșie, în casa lui David, un judecător, prieten al dreptului și plin de râvnă pentru dreptate. —

Este absolut sigur, că David a preumbrit pe domnitorul drept și pe împărăția sa dreaptă viitoare. — Ieremia 33:20, 21, 25, 26.

În anul 606 înainte de Cristos linia domnitorilor peste Izrael, poporul ales al lui Dumnezeu, a suferit o întrerupere prin prăbușirea lui Zede-

chia, cel din urmă rege al lui Izrael. Prin profetul său Dumnezeu a prezis venirea unei zile, în care iarăși va încheia această ruptură și va așeza în puterea sa pe domnitorul de drept al pământului, ieșit din linia lui David: „În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmurile, și'l voi zidi iarăși ca în zilele de demult.” — Amos capitolul 9 versetul 11.

Muntele Sion este un simbol al organizației lui Dumnezeu, al cărei cap trebuie să fie domnitorul de drept al pământului. În acord cu profeția de mai sus stă scris: „Însă a lepădat cortul lui Iosif, și n'a ales seminția lui Efraim; ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului, pe care'l iubeste. Și-a zidit sfântul locaș ca cerurile de înalt, și tare ca pământul, pe care l'a întemeiat pe veci. A ales pe robul său David, și l'a luat dela stăulele de oi.” — Psalm 78:67-70.

Betleem a fost mic între locurile de locuit ale lui Iuda, însă Dumnezeu l'a ales ca locul de naștere al domnitorului de drept al pământului și a prezis aceasta prin profetul său. „Și tu Betleeme Efrata, care ești mic între familiile lui Iuda, din tine imi va ieși cel ce va stăpâni peste Izrael, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele vecinicii.” (Mica 5:1) Betleem a fost locuința lui Isai și David, care a fost uns de Dumnezeu de rege peste Izrael; și de aceea Betleem a fost numit adesea orașul lui David.

Maria, fecioara din casa lui David, a primit un fiu prin puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu. (Luca 1:27-29) Dumnezeu a trimis un inger din cer jos ca să vestească Mariei, că ea va fi mama celui promis, pe care l'a prezis profetul lui Dumnezeu. „Ingerul i-a zis: Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus, El va fi mare și va fi chemat fiul Celui prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui său David.” — Luca 1:30-32.

Prin urmare Sfânta Scriptură arată descinderea lui în linie neîntreruptă, anume dela Sera, Avraam, Iacob, seminției lui Iuda și David, a regelui uns al lui Dumnezeu peste poporul său. La timpul hotărît fiul Mariei după cum a fost prezis a fost născut în Betleem și a fost numit cu numele Isus după porunca lui Dumnezeu prin ingerul său. Cu acea ocazie memorabilă ingeri sfinți ai cerului au mărturisit, cine era copilul. Trimisul special, care din însărcinare divină a vestit această mărturie, a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s'a născut un Mântuitor, care este Cristos, Domnul. Iată semnul, după care-l veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într'o iesle.” — Luca 2:10-12.

Mănat de puterea Spiritului Sfânt, a mărturisit apostolul Petru, că Isus Cristos este acela, despre care Dumnezeu a prezis, că lui îi aparține dreptul ca să fie domnitorul pământului. Această dare de

seamă interesantă stă în Faptele Apostolilor 2: 29-31 și sună după cum urmează:

„Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfiială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David

era proroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise că jurământ că va ridica pe unul din urmași săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Cristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea.”

(W. T. din 1 Ianuarie 1932)

Scrisori interesante

Vestii îmbucurătoare din Africa

Oameni de pe țărmul de vest al Africii mult timp au fost ținuți în întunec. Domnul este totuși milos cu ei și le-a trimis lumina. Chiar și uni preoți fug din închisori și se așază pe partea Domnului. Scrisoarea următoare este dela un fost preot. El trimite încă o scrisoare cu ea, pe care a scris-o la episcopia din Lagos.

Iubite frate Rutherford! Desigur că te va îmbucura să auzi, că un conducător al armatei Diavolului a aflat milă înaintea Domnului și a auzit chemarea, ca să lese Babilonul, unde atâția ani a fost un conlucrător devotat. Copia alăturată a scrisori mele către episcopul din Lagos vorbește ea însăși pentru sine.

Eu m'am consacrat Domnului, și este dorința mea sinceră, ca să fiu un conlucrător ai serviciilor Domnului, cari mai sunt pe pământ, și să dau mărturia despre împărăția care vine, pe care Domnul incurând, după ce va fi nimicit organizațiunea lui Satan, o va ridica pe întreg pământul.

Nu sunt în stare ca să exprim, cât sunt de mulțumitor lui Dumnezeu, Domnului, pentru binecuvântările pe cari le-am primit și le primesc încă prin hrana la timpul potrivit prin conlucrători tăi credincioși din Brooklyn. Prin mila lui Dumnezeu sunt hotărît, ca să întrebuițez binecuvântările spre preamărirea marelui Dătător.

Iehova Dumnezeu să te țină tare și credincios. Aceasta îți-o dorește

fratele tău în Sion prin mila lui Dumnezeu
S. A. Adedy

Sfinției sale, episcopului din Lagos D. D.

Episcopia Lagos.

Sfinția voastră!

În ascultare față de Dumnezeu, Domnul, și de fiul său iubit Isus Cristos, și deoarece conștiința mea mă mână la aceea, doresc să vă fac de cunoscut, că m'am retras din biserica anglicană și m'am despărțit de biserica organizată din următoarele motive.

1. Nu mai pot recunoaște mai mult cartea generală de rugăciuni și cele 39 articole ca scripturale, pentru că ele învață învățătura trëimi, a focului iadului, a sufletului nemuritor etc, cari necinstesc pe Iehova Dumnezeu și țin ascunse dinaintea oamenilor înțelepciunea, iubirea, dreptatea și atotputernicia sa.

2. Biserica din Anglia se află în incurcătură sau în Babilon. În această biserică fiecare poate învăța ce el vrea, numai singur cuvântul lui Dumnezeu nu, deoarece episcopul din Birmingham și alți cred și învață teoria evoluționii, care nimicește moartea de răscumpărare a Domnului nostru Isus Cristos. Și anglo-catolici sunt liberi să învețe ce voiesc. Nici măcar cinci episcopi n'au aceleas vederi, și totuși aparțin aceleias biserici. Eu nu pot aduce aceasta în acord cu cuvântul lui Dumnezeu, acesta este totuși un adevăr neimpărțit.

3. Biserica organizață a Anglici se află în curvie spirituală; deoarece s'a unit cu puteri lumești, cari sunt apărători și prieteni ei. Deaceea nici nu are de suferit persecuțiuni, ca și Cristos și primi creștini. — Ioan 15:18 până la 20; Iacob 4:4; 1 Ioan 3:15.

În ce privește riturile biserici, așa botezul copiilor nu poate să fie potrivit. Eu nu'l pot face mai mult. Adulți pot fi botezați numai prin cufundare. Cina cea sfântă, ca cina de amintire a Domnului, trebuie luată numai odată în an.

Prin aceasta dau îndărăpt îndreptățirea mea la oficiul de preot și nu mai am nimic mai mult de a face cu biserica din Anglia și cu eparhia din Lagos. Eu știu, că prin aceasta vă voi mârni; însă dvs. știți că este mai bine a asculta pe Dumnezeu decât pe oameni.

Devotatul dvs.

S. A. Adedy

Iehova dă în măsură bogată

Iubite frate Rutherford!

Te salutăm în numele lui Iehova și din serviciul său. Deja de luni de zile avem intenția, ca să-ți scriem, și să-ți povestim câte unele; însă ne-am temut întotdeauna, ca să te furăm de timpul tău. Grupa noastră de pionieri, constând din fratele și sora Potter, sora Dathout și umila mea, persoană, am cercetat adunarea generală din Columbus. A fost cea mai frumoasă la care am luat parte vreodată. Erau acolo atâtea, pentru cari dorim ca să-ți mulțumim bucuros personal, deoarece Domnul te-a întrebuițat la aceea, ca să ne dăruiești. Lasă-ne să numim unele dintre acelea:

Mai întâi a fost locul, unde a fost ținută adunarea, teritoriul de expoziție al statului Ohio. Se pare, ca și cum Iehova și-ar vărsa darurile sale în mod risipitor peste ai lui. Tot, de ce era lipsă se afal acolo, și încă și mai mult. Apoi minunatul program, care s'a desfășurat deadreptul maiestos și a însuflețit la mare încredere în Iehova, și toate celelate întocmiri. După aceea a venit punctul cel mai înalt al multor săptămâni. Nu răsfată Iehova deadreptul pe copiii săi? Bucuria însuflețită, care ne-a umplut, că am primit un „nou nume” nu se poate descrie cu cuvinte. După aceasta a urmat vestirea altor daruri, a cărți „Justificare” și a broșuri „Impărăția”, pe cari vom avea ocaziunea și privilegiul ca să le ducem la oameni.

Totul a trecut așa de repede, că aproape s'ar putea regreta. Noi însă ne dăm seama despre aceea, că Tatăl nostru nu adună pe ai săi numai ca prin aceasta să aibă o bucurie nesfârșită. Deaceea ne-am întors îndărăpt la „interesele” noastre și spunem oamenilor, că împărăția lui Dumnezeu se va întemeia pe pământ. Uni aud, și alți nu aud. Totuși ori că aud ori că nu aud, noi știm, că serviciul de pionier este cel mai mare și mai important lucru, care se face acuma pe pământ. Deaceea nu este de mirat, că tu îi dai atâta atențiune și îi dai atâta îngrijire.

Acum prin binecuvântarea lui Iehova poți să mergi tot mai mult înainte și poți să stai împotriva presiunilor puterilor ajutătoare văzute și nevăzute ale lui Satan. De aceea rugăciunea noastră zilnică este, că tu să fii în aceeași măsură întrebuițat de Dumnezeu, după cum încerci să faci voia sa. Noi luptăm cu tine, până când ultimul demon cade mort în praf.

Aproape c'am uitat să-ți spunem, că felișa noastră Charlotte în vârstă de unsprezece ani s'a consacrat lui Dumnezeu și și-a simbolizat consacrarea sa în Columbus. Ea este cu noi în serviciul de pionier. Mulți oameni și-au exprimat bucuria lor, cum le prezintă copilul adevărul, și prin aceasta au căpătat interes. Nu stă scris: „un copil mic îi va conduce“?

Frați voștri prin mila lui Iehova

Dathout și Potter.

Adunările generale ne înflăcărează cu bucurie iubite frate Rutherford!

Mai întâi salutările iubiri! Aci îți trimit un raport general despre stările, cum le-am observat în cele 50 de adunări săptămânale ale anului ultim, pe cari le-am servit. După observațiunea mea aceste adunări sunt o mare binecuvântare și un mare ajutor pentru frați. Aproape întotdeauna numărul cercetătorilor a fost mai mare decât cum a așteptat grupa din locul, unde s'a ținut adunarea de sfârșit de săptămână. Mai mulți frați, decât cum s'a așteptat au luat parte la serviciu, și s'a răspândit cu mult mai multă literatură decât s'a așteptat. La fiecare din aceste adunări frați erau surprinși și îmbucurați și umpluți de dorința ca să poată cerceta mai multe adunări de felul acesta.

Adunările sunt o binecuvântare pentru frați, pentru că ele îmboldesc la lucrul de serviciu și încurajează. Acum mai nou am rugat pe frați cari pentru prima dată iau parte la serviciu, ca să ridice sus mâinile, și eram surprinși, câteodată se ridică până la douăsprezece mâni. Marele număr și insufleșirea acelor, cari i-au luat parte la serviciu, trezesc și la alți dorința ca să iei parte; și dacă odată ghiața este spartă, nu găsesec greu de a merge și pe mai departe cu noi.

O altă stare foarte demnă de atenție este lipsa de frică a lucrătorilor care se înmulțește. Era o bucurie, a observa, cum toți aveau dorința, ca să aibă o parte la aceea ca să dea domnilorilor o mărturie. Într'o adunare s'a propus un anumit frate, care trebuia să cerceteze pe politicieni, un altul pentru preoți, și un al treilea pentru financieri, ca prin aceasta fiecare din aceste clase să fie cercetată de cea mai potrivită persoană. Aceasta însă a provocat protest la ceilalți. Fiecare a voit să aibă o parte la aceasta. Rezultatele au arătat, că și „cei mai mici și mai slabi“ tot așa au avut binecuvântarea Domnului la acest lucru, ca și ceilalți.

Este un mare privilegiu, de a conduce duminica după masă la o astfel de adunare „ora de experiențe“, după ce înainte de masă s'a dat mărturia, și să vezi fețele fericite și să auzi experiențele îmbucurătoare. Acum nu se mai aude despre aceea, că cineva s'a ascuns sub pălăria sa, și nici vechile „mărturii“ pline de lacrimi despre „încercările“ ce le-a avut acasă cu aparținătorii lui, cari nu erau în adevăr. Aceste experiențe toate vorbesc despre mulțumire față de Domnul pentru privilegiile, de a cunoaște lucrul, pe care l face Iehova în timpul de acum, de a-i servi lui și de a justifica numele său; sunt expresiuni ale hotărâri de a continua în lucru până când se va termina.

Elementul nemulțumitor, găsit de greșeli și murmurător a dispărut din rândurile noastre, și adunările

generale strălucesc de bucurie și în spiritul conlucrării bucurioase.

Conducătorul de lucru teritorial a probat cam într'o jumătate de duzină de cazuri experimentul următor, care pare a se dovedi de bun. Probabil că ai de făcut ceva observațiune la aceasta: după conferința de sâmbăta după masă, care se termină la ora 17, toți lucrători cari înainte de aceea au fost provăzuți cu cărți, și cărora le este împărțit un teritoriu, se așează la colțurile de stradă și imbie broșura Impărăția, prin faptul că atrag atențiunea trecătorilor asupra ei. Ei au îndrumare, să nu pricinuiască împiedecarea circulațiunii pe stradă și să nu supere pe nimeni, care este cufundat în discuțiune infocată cu altul sau care este în grabă vădită, ci numai de aceia să se apropie, cari vin pe acolo fără grabă. În Atlanta au fost răspândite în felul acesta peste 1000 de broșuri Impărăția. În șase din cazurile amintite a venit pe un lucrător 10 bucăți pe oră. Sâmbăta după masă este cu deosebire potrivită mai ales în orașelele mai mici, unde în acest timp se opresc mulți oameni dela țară. Această metodă este recomandabilă pentru fiecare, care poate întrebuița pentru serviciu numai o oră sau o oră și jumătate. Ea se potrivește și pentru șerile lungi de vară, când oamenii după lucrul zilei merg încă în liber. Afară de aceasta cu această metodă se vor așeza mai multe cărți în mâinile bărbaților, cari, după ce odată le-au cumpărat sunt mai mult aplecați ca să le citească, decât femeile. Aș dori bucuros să aud odată părerea ta asupra felului acesta de lucru.

Adunările de serviciu mai servesc încă și un alt scop bun. Frați sunt pe lângă aceasta atât de complet ocupați, că n'au timp ca să trângănească și pentru flecăreală nefolositoare. Cugetele lor sunt îndreptate pe deplin asupra lucrului, care este de făcut la aceste adunări; și așa sunt fericiți, mulțumiți și insufleșiți, că sunt liberi de cea influență apăsătoare, pe care o exercitează asupra lor discutarea greutăților.

Eu am cercetat în anul acesta numai patru grupe, în cari erau greutăți. Aceste greutăți nu sunt în relație cu învățătura, ci s'au născut prin conflictele personale dintre frați, dintre cari ambele părți sunt în desăvârșită armonie cu lucrul Societății. Le amintesc pe acestea, ca prin aceasta să arăt, că potrivnici lucrului de fapt toți sunt îndepărtați din diferitele grupe. Acum se află numai încă foarte puțină împotrivire față de lucru.

O faptă pe mai departe este, că frați învață, ca să fie tot mai plini de tact la darea mărturiei. Mai înainte uni au gândit, că trebuie să fie aspri și răstiți, dacă au pe cineva înaintea lor, care era împotriva adevărului. Acum învață frați, cum se poate da o mărturie, care este într'adevăr plină de ajutor. S'au întâmplat multe cazuri amuzante, pe cari însă nu vreau să le povestesc aici.

Țin de bine, ca să te faci atent la o obiecțiune împotriva acestor adunări de serviciu. Unele grupe țin că ar fi neînțelept, ca să părăsească teritoriul lor propriu și să lucreze într'un alt ținut, unde serviciul lor nu este atât de necesar ca în ținutul lor propriu. La o adunare generală de serviciu unele grupe s'au lăsat reținute prin aceea, ca să cerceteze adunarea, prin ce natural s'au putut anunța mai puțin cercetători, mai puțin mărturii și mai puțină literatură răspândită. Părerea mea personală este, că influența spiritului acestor adunări va înlătura acest dezavantajiu aparent. El va fi probabil cu totul înlăturat, dacă adunarea următoare va fi strămutată într'un alt oraș, ca prin aceasta mărturia să fie împărțită uniform.

Cu referire la mine insumi vreau să spun, că am o mare bucurie ca să pot servi la aceste adunări de serviciu și să am o parte la lucrul din casă în casă la justificarea numelui lui Iehova, și zilnic îi mulțumesc lui Iehova pentru acest privilegiu.

Cu multă iubire creștinească, rămân eu
al tău frate prin mila lui Dumnezeu
R. H. Barber

Binecuvântat în serviciu în mod minunat
Iubitul meu frate!

Iubire și salutări ție și tuturor celor din C. . . , cari sunt în adevărul prezent! Ca urmare la un accident (a unei căzături) sunt legat de casă de șapte săptămâni. Pionierul care este cu mine, fratele Ruelberg, și eu am lucrat pe atunci în teritoriul de țară aici, și Iehova a permis, ca vechiul Balaur, Șarpele, Diavolul, Satan, să mă poată arunca la pământ și să mă rănească rău. Probabil voi mai zăcea încă săptămâni. Totuș mă bucur, să pot raporta, că sunt într-o asigurare contra accidentelor, care plătește bine, așa că nu sufăr lipsă.

Eu sunt acum deaproape doi ani în serviciul de pionier, și până acuma am putut să-mi acopăr spesele mele personale, însă pentru buna mea femeie bătrână am putut să fac foarte puțin, care este orbită prin învățătura bisericii episcopale. Acuma în urmă am fost dus de acasă deaproape un an. N'am avut bani ca să pot călători acasă și mai bine am trimis tot ce am putut economisi la femeia mea, ceea ce altcum ar fi înghițit bani pentru călătorie. Câteodată s'a părut, ca și cum ar fi trebuit să las lucrul, însă eu am perseverat. Eu știu că Domnul nu mă va părăsi, dacă rămân credincios.

Zece zile dela accidentul meu n'am putut părăsi patul, și până acuma n'am putut încălța ghetete sau să pot părăsi casa. Inșă, iubite frate, eu n'am uitat că sunt uns, nici n'am uitat că este datorința mea, ca să duc tuturor fructele împărăției, cari le voiesc. Așa am recunoscut curând ce era voința lui Iehova cu mine. Am

scris scrisori la toți vecini și cunoscuți, la cei mari și la cei mici, la toți preoții tuturor denominațiunilor, și i-am rugat, ca totuși să mă cerceteze, deoarece aș avea ceva de discutat cu ei, ce este de mare interes pentru ei inșiși, și eu personal nu pot să-i cercetez. Această meală a prins. Până acuma am fost cercetat de către doisprezece preoți și îngrijitori de comunități, de către un șef al armatei de salvare și de către secretarul asociației creștinești a tinerilor. Afară de aceasta m'au cercetat toți vecini mei, cari locuiesc pe ambele străzi în colțul cărora locuiesc. Pe uni dintre ei nu i-am văzut mai înainte. Îți pot face încunoștințarea imbucurătoare, că vânzarea mea a fost de 100 procente. Fiecărui i-am putut da cel puțin broșura Impărăția. Mulți au luat cărți sau alte broșuri. În săptămâna trecută am putut raporta 17 mărturii și 17 vânzări, 11 cărți și 35 de broșuri.

La un vechiu mergător la biserică i-am ascuns de vre'o zece zile „Lumină” 1. Astăzi a venit din nou și a zis, că i-a plăcut foarte mult. A cumpărat cartea și imediat și volumul 2 către ea. El a zis, că vrea să-și cumpere întotdeauna două cărți, până când va avea întreagă seria laolaltă. Comenzi am acum pentru două serii întregi de nouă cărți, și eu gândesc cu siguranță, că-mi vor fi luate. Dela accidentul meu sunt așa de minunat binecuvântat în serviciu, că nici nu-mi pot exprima mulțumirea.

Eu mai am aproximativ 40 de adrese, la cari voiesc să scriu. Zilnic scriu 4 până la șase. Cu această scrisoare dau azi la poștă patru scrisori la preoți. Cel mai frumos este, iubite frate, că aici în locuința mea încă n'am avut nici'o ceartă cu vreun preot, sau cu altcineva. Nu este acesta un raport bun? Te rog, să te gândești pentru mine în rugăciune, ca să cunosc întotdeauna voia lui Iehova și să încerc să o fac, ca să-i pot fi plăcut.

Fratele și conlucrătorul tău

Chas. R. Pilner, martorul lui Iehova.

Textul pentru adunarea de declarațiune

Mercuri 4 Mai 1932

De aceea iată că le arăt, de data aceasta, și-i lac să știe puterea și țaria mea: și vor cunoaște că numele meu este Iehova. — Ieremia 16:21.

Facerea de cunoscut a mântuirii lui Dumnezeu va arunca lumea într'un necaz, asemenea căruia n'a fost niciodată mai înainte. Durerea va fi așa de mare, că nu va mai putea găsi expresiune. Oameni creștinăți vor fi așa de „îmiți și durerea lor va fi așa de fără măsură că-i va asurzi și amuți. (Ezechiel 24:22-24) Ei vor ști că aceasta este executarea sentinței lui Dumnezeu peste „creștinătatea organizată” care a necinstit dealungul sutelor de ani numele său, și apoi vor ști deasemenea, că de aici înainte cuvântul și numele său vor lua locul lor convenit în mintea creațiunii. Iehova va face pe oameni să știe, că el este Dumnezeu, cel Atotputernic. Ca să justifice numele său va nimici organizațiunea batjocoritoare și fătarnică, pe care Satan a ridicat-o pe pământ. — R. I. 329-331.

Mercuri 11 Mai 1932

Invață-mă căile tale, Iehova! Eu voi umbla în adevărul tău. Fă-mi inima să se teamă de numele tău.

— Psalm 86:11 —

Cine ajunge la cunoștința adevărului și după aceea se consacrează dezinteresat lui Dumnezeu, ca să aibă o mică parte la justificarea numelui sfânt și a cuvântului, ia nu numai adevărul ci și iubirea adevărului. Aceștia iubesc pe Dumnezeu, pentru că tot ce spune este adevăr. Ei iubesc dreptate și urăsc nelegiuire, pentru că Dumnezeu este absolut drept și Satan nedrept. Cine ia iubirea adevărului, se așează hotărît pe partea Domnului, neținând seamă de aceea, că oare din aceasta crește pentru el ceva cinste sau mărire personală. Uni ca aceștia sunt sfințiți prin adevăr. Intocmai după cum Isus a fost mulțumit cu aceea, ca să primească mărirea sa de mai înainte (Ioan 17:5), așa sunt și urmași lui credincioși mulțumiți cu aceea, ca să câștige vreun loc oarecare, pe care Dumnezeu îl va găsi de potrivit pentru ei. Silința lor cea mare este, să fie pe partea Domnului, să cinstească numele său și să-l mărească și să facă aceea ce lui îi este plăcut. — W. I. 2. 31.